

Forskjel, maa Vedkommende rette sin Anse imod den ærede Finanzminister og ikke imod os. Jeg skal derfor paa Udvalgets Begne erklære, at forsaavidt der er Grund til nogen Anse, hvilket jeg ikke kan erkjende, maatte denne Anse ialtsald være rettet mod Finanzministern.

Jeg skal nu gaa over til kortelig at omtale den foreliggende Sag. Det har ved tidligere Forhandlinger viist sig, at der er Medlemmer her, som slet ikke opfatte det Forhold, hvorom her er Tale, naar de mene, at de paagjældende Medhjælpere for de vedkommende Toldembedsmænd ere Statens Bestillingsmænd, og det Samme er fremkommet i Landstthinget under Forhandlingerne der, idet man har omtalt disse Mænds Stilling, som om den var lige med Bestillingsmændenes i Almindelighed. Dette er jo aldeles ikke Tilfældet, idet disse Mænd kun ere private Medhjælpere for de vedkommende Embedsmænd, der antage, afstøbe og lønne dem, ganske som de ville, og som staa til Ansvar for de Medhjælpere, de antage. Det kan slet ikke gaa an at gaa ud fra, at man ikke gjør sin Pligt overfor disse saakaldte Bestillingsmænd, thi de ere ikke Bestillingsmænd i den Forstand af Ordet, hvori vi her bruge det. Dersom dette var Tilfældet, er det en Selvfølge, at den Tendants, som der jo virkelig er i Folkethinget til særlig at stræbe efter at forbedre de lavere stillede Embedsmænds Vilkaar — det er jo den almindelige Tendants her i Folkethinget — vilde man da ogsaa have fulgt overfor disse Mænd; thi hvis de virkelig vare Statens Bestillingsmænd, vidste vi jo, at de Vedkommende vilde faae de Lønninger, som her blive vedtagne, men det er jo netop saaledes, at vi slet ikke vide, om de faae de Lønninger, vi her beregne for dem, fordi de ikke ere i saadanne Stilling, at de komme ind under Begrebet af egentlige Bestillingsmænd. Med Hensyn til de Oplysninger, der forelaa, har jeg i Erklæringen meddelt nogle Tal, som vise, at de Oplysninger, som fulgte med Lovforslaget, have havt en Mangel. Der er nemlig meddelt os, hvad enhver af disse Embedsmænd har brugt i Gjennemsnit i de tre sidste Aar, men der er ikke saaledes som ved andre Lovforslag meddelt os, hvad Vedkommende have brugt i et enkelt, i det sidste Aar. Nu kunde vi selvfølgelig have forlangt Oplysning derom, og forsaavidt kan det siges, at Udvalget kunde have udbedt sig disse Oplysninger. Paa den anden Side vilde det, naar der, som i dette Tilfælde gjentagne Gange blev udhævet, hvad Gjennemsnittet af Udgifterne i de sidste tre Aar har været, have ligget nær for Ministeren, som med Alvor og Barme tog sig af sine Folk og gif imod os, at oplyse os om, hvad det sidste Aars Udgifter havde været i og for sig; men dette gjorde han ikke. Det er imidlertid kommet frem, og det viser sig da, at medens Gjennemsnittet af de tre sidste Aars Udgifter har været lavere — og det er dette, hvorfra vi ere gaaede ud — ere Udgifterne stegne saaledes i det

sidste af de tre Aar, at de betydelig have oversteget Gjennemsnitsprisen. Dette har dog imidlertid ikke været Hovedsagen; men det, der særlig har gjort, at Flertallet, som foreslog de Nedsættelser, der skete ved 2den Behandling, nu har frasaldet dem, er, at medens Flertallet egentlig kun af en vis Omtale vidste, at der i den kjøbenhavnske Handelsstand hersker megen Misforholdelse med Expeditionen paa Toldboden, saa er dette senere blevet særdeles klart og meget indtrængende fremsat. Det blev allerede under 2den Behandling her i Thinget af et æret Medlem oplyst, at der til Andragendeudvalget, hvoraf jeg ikke har den Ære at være Medlem, var fra endel Handlende i Kjøbenhavn kommet Anmodning om, at man vilde tage sig af Sagen med Hensyn til Expeditionerne paa Toldboden, men denne Klage blev ogsaa paa en stærk Maade fremsat i Landstthinget af en høitaget Landstthingsmand, der selv er Handlende i Kjøbenhavn. Jeg har tillige i Dag set i „Dagbladet“ en bestemt og alvorlig Anse reist over den med Hensyn til de Handlendes Løve her i Hovedstaden mangelfulde Expedition, der skal finde Sted paa Toldboden. Naar dette nu er Tilfældet, saa forekommer det mig, at der ialtsald er fremkommet saamange Klager, at man ikke tør afvise dem, og derfor har Flertallet ment, at vi ikke turde tilraade Thinget fremdeles at fastholde de Nedsættelser, — skjøndt de ikke vare store, — som bleve beslattede sidste Gang, denne Sag var til Forhandling her i Thinget, idet det let kunde faae det Udseende, som om det kunde være Folkethingets Nedsættelse af de forlangte Godtgjælfessummer, der hidrog til, at Expeditionerne paa Toldboden ikke vare tilfredsstillende for de Handlende her i Byen. Da vi paa ingen Maade troede hverken selv eller for det øvrige Things Vedkommende, at man her vilde bære nogenformhelt Skyld eller give Anledning til, at nogenformhelt Skyld blev kastet over paa Folkethinget med Hensyn til Expeditionen af disse Sager, saa er det dette Hovedhensyn, der har bragt os til paa Flertallets Begne at foreslaa, at Lovudkastet nu vedtages uforandret, og denne Indstilling skal jeg saaledes anbefale.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

Lovforslaget (se Tillæg C. Sp. 505—10) vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

Lovforslaget vil nu blive tilfattet Statsraadet.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt.

Næste Møde vil blive afholdt kort efter dette Møde til Afgjørelse af Spørgsmaalet om Antallet af Fællesudvalgets Medlemmer. Hvis der her